

[Rager.]

fremføre. Jeg skal straks berolige den højtærede minister for offentlige arbejder med, at det ikke er ham, det gælder ved denne lejlighed, det er den højtærede forsvarsminister.

Efterhånden er bebyggelsen på det vestlige Amager blevet temmelig stærk, og samtidig er Sydhavnsdistriktet i København blevet ret bebygget. Skal man fra Vestamager til Sydhavnen, er der ikke anden vej end ind over den i forvejen stærkt overbelastede Langebro, og det er meget beklageligt. Jeg skal ikke her ulejliges med tal vedrørende afstande o. s. v., det kan enhver selv måle efter på et kort, men enhver, der blot har hovedtrækkene for øje, ved, at jeg har ret, når jeg siger, at det er en meget lang omvej. For fodgængere og cyklister skulle det egentlig være let at råde bod på forholdet, idet dæmningen, som slutter Københavns havn omtrent ved dens sydgrænse, vil være udmærket egnet til trafik for fodgængere og cyklister, men man har desværre fået at vide, at dette kan ikke lade sig gøre, fordi de militære skydebaner på Amager generer. Det kan ikke andet end undre mig, når jeg erindrer, hvad der er gået forud i denne sag.

Forholdet er dette, at rigsdagen den 23. marts 1939 vedtog en lov om inddæmning i Kalvebod strand, og i § 2 i denne lov stadfæstes det, at når inddæmningsarbejderne er fuldført, skal hæren rømme sine nuværende på Amager beliggende skydebaner og derefter aflevere dette terræn til finansministeriet. Det står i loven af 23. marts 1939 § 2. Jeg husker, at vi under udvalgsbehandlingen af denne lov havde samråd med militæret og også var på udflygt med militæret for at se på forholdene. Der blev dengang fra militærets side intet som helst forbehold taget; men så overraskedes vi i 1942 i finansudvalget ved, at der fra krigsministeriet kom en anmodning om at få et beløb stillet til disposition til anlæg af nogle skydebaner på Aflandshage på sydspidsen af Amager. Man siger i det aktstykke, der fremsendtes fra krigsministeriet, at inddæmningen af arealet langs Amagers vestkyst, som skulle afgives til skydeterren, nu snart var færdig, og det eksisterende skydeterren skulle derefter frigives til andre formål. Med udløbet af 1942 påregnes i hovedsagen det lange inddæmningsareal mod vest og syd at være færdigt, og derefter skal man gøre nordsiden af arealet i orden. Derefter siger man noget nyt, nemlig, at som følge af, at de pågældende arbejdsområder — det er det nyopfyldte terræn —

ikke kan betrædes og man ikke kan arbejde der, når de eksisterende skydebaner benyttes, bliver det nødvendigt i den tid, man gør inddæmningsarealet færdigt, midlertidigt at have nogle skydebaner et andet sted. Jeg erindrer, hvor forundret man var i finansudvalget over, at dette ikke var fremført, da loven var til forhandling; man fandt, at det ikke var helt loyalt, for man kan jo dårligt tænke sig, at det ikke havde været overskuet, men man gik altså med til det. I dag har vi den 8. november 1951, og såvidt vi altså kan se, har hæren stadig de gamle skydebaner i brug og hindrer derved en fornuftig anlæggelse af en fodgængersti og cyklesti fra Vestamager over slusedæmningen. I hvor høj grad arealet anvendes til skydning, ved jeg ikke, men hvorfor har det været så længe, og hvor længe skal det vare endnu? Jeg ved, at man fra havnevæsenets side ikke har noget at indvende imod, at denne trafikåre åbnes for fodgængere og cyklister, og at man end ikke ville sætte sig imod, om der blev biltrafik, men det ville kræve temmelig store investeringer, så det skal jeg ikke komme ind på ved denne lejlighed.

Jeg vil sørge for, at spørgsmålet i nær fremtid bliver rejst i Københavns borgerrepræsentation, men det vil jo være meget afgørende, om man her først får at vide af forsvarsministeren, hvad meningen egentlig er. Hvorfor er militæret stadig på de gamle skydebaner? Hvordan går det med indretningen af det nye terræn? Finansministeriet ligger og venter. Mon dette ministerium aldrig rykker, når de har et sådant løfte som det, der står her i loven? Jeg er bange for, at finansministeriet har været lidt for ligegyldigt, men finansministeren vil måske finde anledning til at fremkomme med en oplysning om sagen. Jeg synes, det er meget uheldigt, at sagen stadig ligger, som den gør. Jeg forventer, at forsvarsministeren vil kunne gøre rede herfor.

Jeg vil derefter gøre nogle bemærkninger om loven om private pensionskasser. Denne lov blev vedtaget i sidste halvdel af 1930-erne, og den blev vedtaget ud fra den anskuelse, at de private pensionskasser til betryggelse for de forsikrede burde undergives et offentligt tilsyn. Man lagde dengang stærk vægt på — hvad der vel egentlig var naturligt —, at de midler, som stillede til pensionskassernes disposition, blev anbragt så sikkert som muligt, og i sådanne tilfælde er det jo gerne obligationer eller livsforsikringer, man betjener sig af. Loven siger jo, at kasser med mindre end 50 forsikrede kun